

1) Ὁ ἔχων ὀφθαλμούς ἀνοικτοῦ κυανοῦ χρώματος καὶ κόμην ξανθὴν Νάξ. (Ἀπύρανθ.): "Ὅτι νά 'ναι καμμιὰ γαλανομάτα καὶ ξαθιά, τὴ λένε 'γαλίνα. Εἶδα 'γαλίνης εἶν' εὐτός, κρύος ἄθροπος. Συνών. γ α λ ά ν η ς, ρ ο ὗ σ σ ο ς. 2) Θηλ. οὐσ., εἶδος μικροῦ ἰχθύος ποικιλοχρώμου καὶ ἀποστίλβοντος συγγενεύοντος πρὸς τὸν γ ὕ λ λ ο ν Κάρπ. (Ἀρκάσ. "Ελυμπ. Μεσοχώρ.) Κάσ. Τῆλ.: Πάει παραπέρα, μπιτσάνει μία γγαλίνα Κάρπ. (Μεσοχώρ.) "Ημῆσιασα καὶ μερικὲς γγαλίνες καὶ μερικὸς κωβιὸς Κάσ. Πβ. γ γ α λ ί ζ α.

Ἡ λ. καὶ ὡς παρων. ὑπὸ τὸν τύπ. 'Υαλίνης Νάξ. (Ἀπύρανθ.)

γυαλινιζοκοπῶ Κάσ.

Ἐκ τοῦ ρ. γ γ α λ ι ν ί ζ ω καὶ τῆς παραγωγ. καταλ. - κ ο π ῶ.

Στίλβω, λάμπω: Γυαλινιζοκοποῦ τὰ μάθια σου, πυρετὸ θά 'χης. Συνών. γ γ α λ ί ζ ω, γ γ α λ ι ν ί ζ ω, γ γ α λ ο κ ο π ῶ.

γυαλινίζω Θήρ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. γ γ α λ ί ν η ς.

Στίλβω, λάμπω. Συνών. γ γ α λ ί ζ ω ΑΙ, γ γ α λ ι ν ι ζ ο κ ο π ῶ, γ γ α λ ο κ ο π ῶ.

γυαλινοβαρκανᾶς ὁ, Θήρ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. γ γ α λ ι ν ο ς, παρὰ τὸ ὅπ. καὶ γ γ α λ ι ν ὁ ς, καὶ τοῦ ἁμαρτ. οὐσ. β α ρ κ α ν ᾶ ς, τὸ ὅπ. πιθαν. ἐκ συμφυρ. τῶν οὐσ. β ά ρ β α κ α ς + φ ά λ κ ο ν α ς. Ὁ καταβιβασμὸς τοῦ τόνου προφανῶς κατ' ἀναλογίαν πρὸς τὰ συνών. ἁ σ π ρ ο κ ε φ α λ ᾶ ς, δι π λ ο κ ε φ α λ ᾶ ς, κ ε φ α λ ᾶ ς καὶ τὰ λοιπὰ εἰς - ᾶ ς ὀνόματα πτηνῶν, ὡς ἁ δ ρ α χ τ ᾶ ς, κ α λ α μ ο κ α ν ᾶ ς, κ λ ε ι δ ω ν ᾶ ς, σ υ κ α λ ᾶ ς, σ υ κ ο φ ᾶ ς κ. ᾶ.

Τὸ πτηνὸν Ἀετομάχος ὁ μέγας (Lanius excubitor) τῆς οἰκογ. τῶν Ἀετομαχιδῶν (Laniidae): Οἱ γυαλινοβαρκανᾶδες εἶναι σὰ γγαλιστεροί, εἶναι μεγάλοι. Συνών. ἁ ε τ ο μ ᾶ χ ο ς, ἁ κ ρ ι δ ο μ ᾶ χ ο ς, δ α γ κ α ν ι ᾶ ρ η ς, δ ᾶ γ κ α ς, δι π λ ο κ ε φ α λ ᾶ ς, κ ε φ α λ ᾶ ς, λ ι ᾶ ρ ι ζ α, λ ι ᾶ ρ ο ς, π α ρ δ α λ ο κ ε φ α λ ᾶ ς, τ ρ υ γ ο ν ο λ ι ᾶ ρ ι ζ α, τ σ α ρ ο υ χ ο π ᾶ τ η ς.

γυαλινομάτης ἐπιθ. ἐνιαχ. 'γαλινομάτης Νάξ. (Ἀπύρανθ.) Πληθ. 'γαλινομάτηδοι Νάξ. (Ἀπύρανθ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. γ γ α λ ι ν ο ς, παρὰ τὸ ὅπ. καὶ γ γ α λ ι ν ὁ ς, καὶ τοῦ οὐσ. μ ᾶ τ ι.

Γ γ α λ ί ν η ς 1, τὸ ὅπ. βλ., ἐνθ' ἄν.: Δὲ τζὶ σηκώνει τὸ στομάχι μου τσι 'γαλινομάτηδοι (δὲν συμπαθῶ τοὺς γ γ α λ ι ν ο μ ᾶ τ η δ ε ς) Νάξ. (Ἀπύρανθ.) "Α δὲν ἦτονε 'γαλινομάτα, 'θελε νά 'ναι πιὸ καλὴ αὐτόθ. Πρώτη μου βολά, πού 'δα 'γαλινομάτη κι ὁμορφο αὐτόθ.

γυάλινος ἐπιθ. κοιν. γυάλ'νους πολλαχ. βορ. ἰδιωμ. γυάλινος Ἀμοργ. Δονοῦσ. Σχινουῦσ. κ. ᾶ. γυάλ-λενος Ἀμοργ. Κύπρ. (Αἰγιαλ. κ. ᾶ.) Κῶς Μῆλ. κ. ᾶ. 'γάλινος Νάξ. (Ἀπύρανθ.) γγαλινός Κίμωλ. Πελοπν. (Λάστ.) Σέριφ. Σίφν. Φολέγ. Χάλκ. — Λεξ. Βλαστ. 367 γγέλινος Πόντ. (Ἀντρεάντ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. γ γ α λ ι καὶ τῆς παραγωγ. καταλ. - ι ν ο ς. Ὁ τύπ. γ γ α λ ι ν ὁ ς κατὰ τὸ γ α λ α ν ὁ ς, ὁ δὲ τύπ. γ γ ε λ ι ν ο ς ἐκ τοῦ ἁμαρτ. γ γ ε λ ι παραλλήλ. τοῦ γ γ α λ ι.

Α) Ἐπιθ. 1) Ὁ ἐξ ὕαλου κατεσκευασμένος κοιν.: Γυάλινος βόλος - γλόμπος - μαστραπᾶς, γγάλινη κανάτα - κούπα-φρουτιέρα-χάντρα, γγάλινο βάζο - κλουβί - κουμπι - μάτι κοιν. Τὸ ἔνα του μάτι εἶναι γγάλινο Ἀθῆν. "Ησπασέμ-μας σῆμ-μερα ὁ κάτ-της τὸ μ-μαστραπᾶν δογ-γγάλ-λενο Κῶς. Εἶν' οἱ λαεῖς τοῦ νιοῦ γγάλινος κ' ἔναν κιρὸ χονματένης Μακεδ. (Κοζ.) Σὲ 'γάλινα πιάτα τρώτε; Νάξ. (Ἀπύρανθ.) Θά 'ρθης 'ς τὰ 'γάλινα βουνά, 'ς τσι κοκκαλένιοι κάδοι νά μᾶς 'υρεύγης (ἐκ παραμυθ.) αὐτόθ. "Εχιασεν του ἡ κονκ-κουμάρα τῶ 'ἡπ-ἔσεν χαμαὶ τῶ 'ἔσπασεν σὰν νά 'ταν γγάλ-λενη Κύπρ. (Αἰγιαλ.) Τὸ ποτσί τῶν σπιρτολόων ἐν τ-τενεκ-κείνο, ἁμ-μὰ μπορεῖ νά εἶναι τῶα γγάλ-λενο (τὸ ποτσί τῶν σπιρτολόων = τὸ δοχεῖον τοῦ οἶνοπνεύματος) αὐτόθ. Νά φέρ'ς τοῦ γγάλ'νου μαστραπᾶ 'ς τοῦ τραπέζ' κι τ' γγάλ'ν' τ' πγιάτέλα Στερελλ. (Ἀχυρ.) Τὸ πυθκιακὸ εἶναι ἔνα γγάλενο καθαρό (πυθκιακὸ = δοχεῖον ὅπου φυλάσσεται ἡ πυτιά τοῦ τυροῦ). || Αἰνιγμ. Πύργος γγάλινος, κόρη χρυσῇ κάθεται μέσα (τὸ φανάρι) Πελοπν. (Μάν.) || Ἀσμ.

Εἶσαι 'ψηλή, εἶσαι λιγνὴ κι ἀνοιχτοκουταλάτη, πρέπει σου νά σὲ βάλουνε σὲ γγάλινο παλάτι Κρήτ.

Ψηλὰ σ' ἱκεῖνου τοῦ βουνό, ψηλὰ σ' ἱκεῖν' δὴ ράχη ἱκεῖ 'νι πύργους γγάλινους μὴ κρουσταλλένια τζάμια

Θεσσ. (Καρποχώρ.)

Κοντακιανὴ μου πέрдика καὶ λειανοκοκκαλάτη, πρέπει γιὰ νά σὲ βάλουνε σὲ γγάλινο παλάτι

Προπ. (Μαρμαρ.)

Βλέπεις ἱκεῖνου τοῦ βουνό πού 'νι ψηλὰ 'πού τ' ἄλλα; ἱκεῖ 'νι πύργους γγάλινους μὴ κρουσταλλένια τζάμια Ἀλόνν.

Μὴν κλαῖς, ρε μαῦρε Δῆμο, καὶ μὴ θλίβεσαι, ν-ἐγὼ σοῦ φκεῖνω σπίτι, πύργους γγάλινους Πελοπν. (Ὀλυμπ.)

Μιὰ κόρη ἐκαθότανε 'ς τὸ γγάλινο πηγάδι Ἀντίπαρ. 2) Ὁ ἐκ πορσελάνης κατασκευασθεὶς Μακεδ. (Κοζ.): Γγάλινου πιάτου. 3) Ὁ ἀνοικτοῦ κυανοῦ χρώματος, ἐπὶ ὀφθαλμῶν Νάξ. (Ἀπύρανθ.): "Ὡ! τὸ 'γαλινό σου μάτι κρού πού 'ναι! Ἐμένα μ' ἀρέσουνε τὰ 'γάλινα μάθια. Συνών. γ α λ ά ζ ι ο ς 1, γ α λ α ν ὁ ς 1Α1, γ ε ρ ᾶ ν ι ο ς 1.

4) Ὁ εὐθραυστος ὡς ἡ ὕαλος Ἀμοργ. Ζάκ. Κεφαλλ.: Ἀμύγδαλα γγάλινα Ζάκ. Μὴν τὰ σπᾶς μὲ τὰ δόντια σου (τὰ ἀμύγδαλα), γιατί δὲν εἶναι γγάλινα, εἶναι σκληρὰ Κεφαλλ. Συνών. ἁ φ ρ ᾶ τ ο ς 4, λ ι γ ᾶ θ ι ν ο ς. || Παροιμ.

'Πό 'χει κεφάλι γγάλ-λενο, ἄς μὴ χτυπᾷ 'ς τὴν πέτρα (ἐπὶ ἀδυνάτων, οἱ ὅποιοι συγκρούονται μὲ ἰσχυροὺς) Ἀμοργ.

Β) Οὐσ. 1) Ἀρσεν., ὁ μὴν Ἰούλιος, ἐκ τῆς στιλπνότητος, ἣν ἀποκτοῦν αἱ ὀπῶραι ὠριμάζουσαι κατὰ τὸν μῆνα τοῦτον Κίμωλ. Κύθν. Μῆλ. Σέριφ. Σίφν. Φολέγ. κ. ᾶ.: Τώρα τὸ Γγαλινὸ καφαλιάζουμε (= καίμεν τοὺς θάμνους ἀγροῦ) Σέριφ. Πρὶν τὸ Γγαλινὸ μὴ φυλάης συκοστάφυλα Σίφν. Συνών. "Α γ ι - Ἡ λ ι α ς 3, Ἀ λ ω ν ᾶ ρ η ς 2, Ἀ λ ω ν ε υ τ ῆ ς 2, Ἀ λ ω ν ι ᾶ τ η ς 2, Ἀ λ ω ν ι σ τ ῆ ς 2, Γ γ α λ ι σ τ ῆ ς 2, Δ ε υ τ ε ρ ο ἰ ο ὕ λ η ς, Ἰ ο ὕ λ η ς. 2) Θηλ., ὄνομα αἰγὸς ἐχούσης λευκὸν τρίχωμα κατὰ τὸ πρόσωπον Χάλκ.

Ἡ λ. ὑπὸ τὸν τύπ. Γγάλινος καὶ ὡς ἐπών. Ἀθῆν.

γυαλιντερινίζω ἁμαρτ. γγαλιδρινίζω Πελοπν. (Ξεχώρ.)

Ἐκ τοῦ ἁμαρτ. ἐπιθ. γ γ α λ ι ν τ ε ρ ι ν ὁ ς.

Γυαλίζω Α1, τὸ ὅπ. βλ.: 'Ποκάτω 'πό τὸ φλόμο γυαλιόγισε 'να σιδερένιο κοντί.

γυαλινωπός ἐπίθ. ἐνιαχ. 'γαλινωπός Νάξ. ('Απύρανθ.)
'Εκ τοῦ ἐπιθ. γυάλινος καὶ τῆς παραγωγ. καταλ.
-ωπός.

'Ο ἔχων χρῶμα ὑποκύνον ἐνθ' ἄν.: 'Υαλινωπά μάθια Νάξ. ('Απύρανθ.) Συνών. γαλαζωπός, γαλανωπός.

γυαλίστης ἐπίθ. ἐνιαχ. γυαλ-λίστης 'Αμοργ. 'Ηράκλ.
Οὐδ. γυαλ-λίστικο 'Αμοργ.

Πιθαν. ἐκ συμφύρ. τῶν ἐπιθ. γυαλίτης + γυαλό-
ρης.

'Επὶ προβάτων, ὁ ἔχων λάμποντας ὀφθαλμούς ἐνθ' ἄν.:
Κριός γυαλ-λίστης 'Ηράκλ. Πρόβατα - ἀρνιά γυαλ-λίστικα
'Αμοργ. Συνών. γυαλιστερός 1.

'Η λ. ὑπὸ τὸν τύπ. Γυαλίστης καὶ ὡς ἐπών. 'Ηράκλ.

γυαλισάδα ἡ, Τῆν. (Σμαρδάκ. κ. ἄ.) Σίφν.

'Εκ τοῦ οὐσ. γυάλιση διὰ τῆς παραγωγ. καταλ.
-άδα.

'Η στιλπνότης ἐνθ' ἄν.: Μετὰ θὰ τὸ μπαϊντανίσσης τὸ πι-
θάει καὶ παίρνει μιὰ γυαλισάδα (μπαϊντανίσσης = θὰ τὸ ἀλεί-
ψης μὲ μπαϊντᾶ, εἰδικὸν χῶμα, ὁμοιον πρὸς τὴν ἄσβεστον,
τὸ ὅπ. προσδίδει στιλπνότητα) Σίφν. Σπάζω τὴ γυαλισάδα
τῆς πέτρας (χαράσσων τὴν μυλόπετραν καταστρέφω τὴν
στιλπνότητα, τὴν ὁποίαν ἀπέκτησεν ἐκ τῆς πολλῆς χρήσεως)
Τῆν. Συνών. γυαλάδα 1.

γυάλιση ἡ, Ζάκ. Κεφαλλ. Πελοπν. (Βάλτ. Βερεστ. Γαρ-
γαλ. Κοντογόν. Μαργέλ. Μηλιώτ. Παιδεμέν. Ποταμ. κ. ἄ.)

'Εκ τοῦ ρ. γυαλίζω.

'Η στίλβωσις ἐνθ' ἄν.: 'Η γυάλιση τῶν παπουτσιῶν - τῶν
ἐπίπλων - τῶν χαλκομάτων ἐνθ' ἄν. Πῶς εἶναι ἔτσι σκου-
ριασμένο τὸ μανάκι; Δῶσ' τον μιὰ γυάλιση Κεφαλλ. Συνών.
βλ. εἰς λ. γυάλισμα 1.

γυαλισιὰ ἡ, Κεφαλλ. κ. ἄ.

Παράλληλος σχηματισμός παρὰ τὸ οὐσ. γυάλιση.
Πβ. ἀβγατισιὰ, ἀναδοσιὰ.

Γυάλιση, τὸ ὅπ. βλ.: Δῶσε μιὰ γυαλισιὰ 'ς τὰ πα-
πούτσια σου.

γυάλισμα τό, κοιν. καὶ Πόντ. (Οἶν.) γυάλ'σμα βόρ.
ιδιῶμ. γυάλισμαν Πόντ. (Σταυρ. Τραπ.) γυάλ-λισμαν Λυκ.
(Λιβύσσ.) γυάλ-λισμα Κῶς Νίσυρ. Σύμ. κ. ἄ. 'γάλισμα
Νάξ. ('Απύρανθ.) γυάλισμαν Πόντ. (Χαλδ.) δγάλισμα Θεσσ.
(Τρίκερ.)

'Εκ τοῦ ρ. γυαλίζω. 'Ο τύπ. δγάλισμα διὰ τὴν
συνήθη εἰς τὸ ἰδίωμα τροπὴν τοῦ γ εἰς δ.

1) 'Η στίλβωσις λείας τινὸς ἐπιφανείας διὰ τριβῆς ἢ διὰ
βαφῆς κοιν.: Τὸ γυάλισμα τῶν παπουτσιῶν - τῶν ἐπίπλων -
τῶν χαλκομάτων κοιν. Θέλουνε γυάλισμα τὰ παπούτσια
σου. Εἶναι ἀγυάλιγα Πελοπν. (Βούτσ.) Πῶς γυαλ-λοκοποῦ
ν-δὰ παπούτσια του! ἤκαμἐν-δως ὁμως τσ' ἔνα γυάλ-λισμα!
Κῶς. 'Ωραῖο 'ναι τὸ 'γάλισμα τῶ βαποντισιῶ δου Νάξ. ('Α-
πύρανθ.) Συνών. γυάλιση, λαμπροκόπημα. β) 'Η
στιλπνότης, τὴν ὁποίαν παρουσιάζουν τὰ ἐνδύματα ἐκ τῆς
πολλῆς χρήσεως κοιν.: Τὸ γυάλισμα τοῦ σακακκιοῦ - τοῦ
πανταλοιοῦ κοιν. Συνών. γυαλάδα 1β, γυαλόκο-

πημα, γυαλόκοπι 2) 'Η λάμψις, τὴν ὁποίαν ἐκπέ-
μπει λεία ἐπιφάνεια μετάλλου ἢ ὕδατος κοιν.: Τὸ γυάλισμα
τοῦ διαμαντιοῦ - τοῦ σμάλτου - τοῦ γυαλοῦ - τοῦ νεροῦ -
τοῦ ματιοῦ - τοῦ λαδιοῦ κοιν. 3) 'Η ὀρίμανσις ὀπωρῶν, ἐκ
τῆς στιλπνότητος, τὴν ὁποίαν ἀποκτοῦν αὐταὶ Νάξ. ('Απύ-
ρανθ.) Πελοπν. (Βούτσ. Δίβρ. Γαργαλ. κ. ἄ.): Εἶναι 'ς τὸ
γυάλισμα τὰ σταφύλια Βούτσ. Εἶναι πάνον 'ς τὸ γυάλισμά
τους οἱ ντομάτες μου Γαργαλ. 'Απάνω 'ς τὸ 'γάλισμά τζη
'ναι ἡ φουσκιὰ (= κορομηλιά) 'Απύρανθ. Συνών. γυαλι-
σμός 2. 4) 'Ο κατοπτρισμός 'Αντίπαξ. Παξ.

γυαλισματιὰ ἡ, Σέριφ. γυαλισματιὰ Κρήτ.

'Εκ τοῦ θέμ. τοῦ οὐσ. γυάλισμα διὰ τῆς παραγωγ.
καταλ. -ιὰ.

1) 'Η στιλπνότης Κρήτ.: 'Κάμαν τὰ ροῦχα του γυαλι-
σματιὰ (ἐκ τῆς πολλῆς χρήσεως). Συνών. γυαλάδα 1β,
γυάλισμα 1β. 2) Μετων., ἡ ἐξ ὀριμάνσεως στίλβουσα
ράξ σταφυλῆς Σέριφ.: Σήμερι εἶδα γυαλισματιὰ.

γυαλισμός ὁ, Λεξ. Βάινγ. 'γαλισμός Νάξ. ('Απύρανθ.)

'Εκ τοῦ ρ. γυαλίζω. 'Η λ. καὶ εἰς Σομ.

1) 'Η στιλπνότης Λεξ. Βάινγ. 2) 'Η ὀρίμανσις ὀπωρῶν
Νάξ. ('Απύρανθ.): 'Υαλισμός τοῦ 'γαλισμοῦ δὲν εἶχανε 'φέτι
τ' ἀθέλια (τὰ σταφύλια ὀρίμασκαν ὀψίμως). Συνών. γυά-
λισμα 3.

γυαλισοκουρούνα ἡ, 'Ανάφ.

'Εκ τοῦ ὀρ. γυάλισα τοῦ ρ. γυαλίζω καὶ τοῦ
οὐσ. κουρούνα.

Τὸ πτηνὸν Κορακίας ὁ φλόαρος (Coracias garrula) τῆς
οἰκογ. Κορακοφωιδῶν (Coraciidae), ἡ χαλκίς τῶν ἀρχαίων.
Συνών. μπλάβη, πρσινοπούλλι, φαλκο-
κουρούνα, χαλκοκουρούνα, χρυσοκα-
ρακάξα.

γυαλιστάρα ἡ, Γ. Δροσίν., Διηγῆμ., 137 γυαλ'στάρα
Εὔβ. ('Ιστ.)

'Εκ τοῦ ἐπιθ. γυαλιστός καὶ τῆς παραγωγ. καταλ.
-άρα, διὰ τὴν ὅπ. βλ. -άρος.

Γυναικεῖον κόσμημα ἀποτελούμενον ἐκ τριῶν ἢ τεσσά-
ρων σειρῶν ἀργυρῶν νομισμάτων προσηρμοσμένων ἐπὶ σιρι-
τίου, τὸ ὁποῖον ἔφεραν ἐπὶ τοῦ μετώπου ἢ τοῦ στήθους αἱ
γυναῖκες τῶν ἀπορωτέρων κοινωνικῶν τάξεων ἐνθ' ἄν.:
'Ανοίγει τὴν κασέλα της μὲ τὰ προικιά της τὰ καλοσυ-
γυρισμένα καὶ τὰ πετᾶ ὅλα ἔξω, μαδᾶ τὸ γιορντάνι καὶ τὴν
γυαλιστάρα της καὶ πετᾶ 'ς τίς τέσσερες ἄκρες τὰ τάλλαρα
καὶ τίς δραχμές Γ. Δροσίν., ἐνθ' ἄν.

γυαλιστερός ἐπίθ. κοιν. καὶ Πόντ. (Οἶν. Τραπ.) γυαλι-
στιρός Μακεδ. (Γήλοφ. Δασοχώρ. Πεντάπολ. κ. ἄ.) γυα-
λ'στερός Εὔβ. ('Αγία 'Ανν. 'Ακρ.) γυαλ'στιρός πολλαχ.
βορ. ιδιῶμ. γυαλ-λιστερός Κῶς Σύμ. κ. ἄ. 'γαλιστερός Νάξ.
(Απύρανθ.) Θηλ. γυαλιστερέσσα Πόντ. (Τραπ.)

'Εκ τοῦ ἐπιθ. γυαλιστός καὶ τῆς παραγωγ. καταλ.
-ερός.

1) 'Ο στίλβων ὡς ἡ ὕαλος, ὁ λάμπων κοιν. καὶ Πόντ.
(Οἶν. Τραπ.): Γυαλιστερό πάτωμα - παράθυρο, γυαλιστε-
ρά παπούτσια - ἐπιπλα - μάτια κοιν. Γυαλ-λιστερά πού 'ναι
ν-δὰ μ-μάθτιδα τῆς ἀλαπούς! Κῶς. Τὸ 'τριφι καλὰ τοῦ
βραχιόλ' κι τὸ 'καμι γυαλ'στερό κι τοῦ πούλ'σι Εὔβ. ('Ακρ.)
Ἦρε πέτρες γυαλιστερές, πού ἀστραφταν (ἐκ διηγ.) Θράκ.
(Ξάστρ.) 2) 'Ο λεῖος ὡς ἡ ὕαλος Πελοπν. (Βούτσ. Ξεχώρ.)

